

Legyen szabad hinnünk, hogy a *Napsugár* elmúlásában némi csekély része a *Széphalom*nak is volt.

*

Kolozsvári hír szerint Szomori Dézső egy erdélyi ujságírónak kijelentette, hogy Móricz Zsigmond még a házmestere sem lehetne, Karinthynak pedig még azt sem engedné meg, hogy a cipőjét befűzze. A kolozsvári riporter szerint a Mester még azt is kijelentette, hogy ha egy jó könyvet akar olvasni, előbb megírja, aztán elolvassa. Erre a fejedelmi nyilatkozatra Karinthy még humorosabb választ adott, mélyen fájlalva, hogy Szomori kifűzött cipőben jár és még azt sem engedi meg, hogy befűzze, pedig — ő, Karinthy — már többször szeretne volna . . .

Móricz Zsigmond nem válaszolt a házmesterségi ajánlatra. Nyilván arra gondolt, hogy kikíri a maga háza előtt seperjen.

(Szeged.)

G. P.

LEVELESTÁR.

Vakablak. A darab annyira érdektelen, sőt fizléstelen, hogy kritikát sem érdemes írni róla. — *Nem élhetek szárazkőbász nélkül.* Irodalmunk legkiválóbb évészakértője kétségkívül Móricz Zsigmond. Egyik novellájának hőse addig eszik gombócot, míg megpukkad. Legújabb sületlenségében egy egész fölvonást azzal tölt meg, hogy a nőszereplők bialtejet isznak, a férfi-hős pedig szárazkőbászt eszik. És a közönség jóétvágygal fogyasztja ezt a szellemi táplálékot. — *Hadimúzeum.* A vers kommentálásába nem bocsátkozunk, de a magyarság elleni bűnnek tartjuk, ha valaki egy Ha cíker nevű, magyarul író és magyar állampolgár verselőről azt állítja, hogy nem magyar. — *Poquelin Ker. János.* Darabjával, sajnos, nem foglalkozhatunk, mert a Botcsinálta Doktorok Egyesülete sajtóörözt indítana kritikánk miatt. — *Nem közölhetők.* A tudós macskája: az Akadémia előzetes tiltakozása miatt. Anyám tyúkjja: a Tyúktenyésztők Országos Szövetségének cenzurája következtében. Az énlakásom: izgatás a háziurak ellen. A kőrők: az Agglegényegylet és az Ügyvédi Kamara sértőnek találja. Zalán útása: a cseh nagykövet elutaznék. Csizmás kandur: a Cipőfelsőrészkészítők . . . — *Otthagytá a hivatalt és attól kezdve csak az irodalomnak élt.* Tragikusnak tartjuk a tehetséges író öngyilkosságát. A Baumgarten-díjnál valóban lehetett volna rá is gondolni. Egypár anyagilag is „beérkezett” író helyett . . . De másrésztől ideje volna már leszámolni azzal a romantikus babonával, hogy lehet otthagyni a hivatalt és az irodalomnak élni. Több esetben történt az utóbbi időben, hogy egészen bizonytalan „tehetségű” és gondos szülei által biztos állásba helyezett fiatalemberek a Múza hívó szavát követve „szabad” pályára léptek. Ezek aztán ne panaszkodjanak, ha nyomor várja őket. Vannak Budapesten művészklubok, ahol tucatszámra lehet látni munkanélküli és tehetségtelen „írókat”, akik prófétának képzelik magukat és szídják a társadalmat, hogy nem tartja el őket. Elvégre mi jogon követelik ezek a bakkasztal melletti poéták, hogy semmi egyéb foglalkozásuk ne legyen, mint kávéházban-ülés és rossz versek faragása? Csak a tehetség érdemel védelmet és az irodalmi értéket fölfeledezi a Pénz is, mert érdeke a Pénznek, hogy magához kösse a tehetséges író.